

er Tale om, var der nogen Grund til ogsaa at tænke paa de menige, som, hvis de ikke kan skaffe sig noget hjemmefra, kommer til at føre en ret kummerlig Tilværelse for det Underhold, man yder dem ifølge Hærloven. Naar denne Sag overhovedet er rejst, forekommer det mig, at ogsaa de meniges Interesser burde havees for Øje. Jeg vil bede den højtærede Forsvarsminister udtale sig lidt nærmere om denne Sag.

I nær Tilknytning til det, jeg sidst har nævnt, vil jeg gøre nogle Bemærkninger til Ministeren angaaende Indkvarteringsvæsenet. Vor Indkvarteringslovgivning hviler jo paa en kongelig Forordning, der snart kan holde 100 Aars Jubilæum, Forordningen af 1816, og naar man i Dag til Morgen læser i Bladene om Indkvarteringsaffæren i Holbæk, overrasker det mig slet ikke, at slikt kan finde Sted. Thi naar man uden videre paalægger en Kommune i Maaneder at modtage Indkvartering for en Godtgørelse af den Natur som den, her ydes, kan man virkelig ikke forlange — det drejer sig ofte om Smaafolk, der sidder med et lille Hus —, at de skal i lang Tid yde Værelse, Lys, Varme, Sengetøj, Vask, Rengøring o. s. v. for 12 Øre om Dagen, det er det Honorar, den højtærede Forsvarsminister betaler under de ekstraordinære Forhold. De Krav, der stilles, er ret vidtgaaende, og hvis man ikke vil risikere flere Affærer som den, vi har været Vidne til i Holbæk, tror jeg, det er nødvendigt at tage hele dette urimelige Indkvarteringsforhold op til snarlig og hurtig Revision. Jeg gør opmærksom paa, at der heller ikke kan være stor Mening i, at Udgiften til Indkvartering skal paahvile de enkelte Byer, som har fast Garnison, saa at de under de ekstraordinære Forhold skal have en yderligere Byrde som Følge af de Vanskeligheder, hvori vi i dette Øjeblik er stillede. I den By, hvor jeg bor, har Kommunen allerede maattet rykke ud med adskillige Tusinde Kroner ekstra til Indkvarteringer, og vi kommer til at yde adskilligt mere i den kommende Tid. Men det er ikke Byens eneste Udgift til den Sag. Ogsaa de private Borgere, som faar et Vederlag af den Størrelse, jeg før nævnte, for de Ydelser, jeg kortelig antydede, maa spæde ret artigt til, og det forekommer mig, at naar vi her inde bevilger Penge til den ekstraordinære Indkaldelse, bør man ikke lægge en saa væsentlig Byrde paa enkelte Byer, men fordele den nogenlunde ligeligt paa Landets Borgere. Dette at underholde Soldater kan ikke være en sær-

lig Opgave for enkelte Byer eller Landsdele, men maa paahvile det hele Folk. Jeg vil derfor bede den højtærede Minister om at tage velvilligt mod et Andragende, som Næstved Byraad har vedtaget at indsende, om, at der ydes fuld Refusion for de Udgifter, som den ekstraordinære Indkvartering har paaført Byen, og jeg henstiller, at han ogsaa tager velvilligt mod lignende Henvendelser fra andre Garnisonsbyer paa Sjælland.

Der er ingen Mening i, at Provinserne skal bære den hele ekstraordinære Indkvarteringsbyrde. Her i København har man en gammel Ordning med Staten, der bevirker, at København saa godt som ikke svarer noget under en Situation som den nuværende i Forhold til, hvad vi gør ude i Provinserne. Herinde medfører det ikke den fjerneste Ekstraudgift, at der kommer saa og saa mange Soldater til Byen. Ja, maaske gør det noget i de ydre Dele, de indlemmede Distrikter. Saa vidt jeg ved, er Militæret ogsaa rykket ind hos det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). For en gammel Afrustningsmand er det interessant, men som Ven af den menige Mand har han selvfølgelig taget vel imod den Fædrelandsforsvarer, som har faaet Indpas hos ham. Men i det gamle København paahviler der ikke de meget velhavende Grundejere en saadan Byrde som den, man nu lægger paa Smaafolk i Provinserne, og det finder jeg urimeligt. Hvorfor ikke lade Staten her vise Samfølelse, saa at det ikke kræves, at enkelte i Forvejen ret fattige Kommuner skal bringes endnu længere ud i Armod i Kraft af de ekstraordinære Forhold? Naar vi lovgiver om saa mange Spørgsmaal, fremkaldte ved den udenrigspolitiske Situation, er der al Rimelighed for ogsaa at optage et Spørgsmaal som dette, og jeg vil meget indtrængende henstille til den højtærede Indenrigsminister ikke alene at imødekomme de Andragender, jeg har bebudet, men ogsaa at tage hele Indkvarteringsspørgsmaalet op til Revision.

Desværre, maa jeg sige, ser jeg mig ogsaa nødsaget til at besvære den højtærede Minister for offentlige Arbejder med en Henvendelse, der — ogsaa desværre — i væsentlig Grad falder sammen med, hvad jeg saa ofte i de Aar, jeg har haft Sæde her i Tinget, har maattet adressere til den samme Minister. Det gælder naturligvis Fremme af de Statsbaneanlæg, vi vedtog i 1908. Jeg havde i Fjor et Ordskifte med den højtærede Trafikminister om